

Evangelí del diumenge de la setmana XXXI de durant l'any: Zaqueu

Evangelí i comentari del diumenge de la setmana XXXI de durant l'any. “Avui ha entrat la salvació en aquesta casa”. Desitgem ser perdonats i no quedarem decebuts. Jesús mira més enllà dels pecats i els prejudicis; no es queda en el mal passat, sinó que albira el bé futur. És misericordiós i mai no es cansa de perdonar.

Evangelí (Lc 19, 1-10)

Jesús va entrar a Jericó i travessava la ciutat. Hi havia un home que es deia Zaqueu. Era cap de publicans, i era ric. Zaqueu buscava de veure qui era Jesús, però no podia a causa de la gent, perquè era petit d'estatura.

Llavors s'avançà corrent i es va enfil·lar dalt d'un sicòmor per poder veure Jesús, que havia de passar per allí. Quan Jesús va arribar en aquell indret, alçà els ulls i li digué: Zaqueu, baixa de pressa, que avui m'haig d'hostatjar a casa teva.

Ell baixà de pressa i el va acollir amb alegria. Tots els qui ho van veure murmuraven i deien:

—Ha anat a allotjar-se a casa d'un pecador.

Però Zaqueu, dret davant el Senyor, li digué:

—Senyor, dono als pobres la meitat dels meus béns, i als qui he exigit

més diners del compte, els en restitueixo quatre vegades més.

Jesús li digué:

—Avui ha entrat la salvació en aquesta casa; perquè també aquest home és fill d'Abraham. El Fill de l'home ha vingut a buscar i salvar allò que s'havia perdut.

Comentari

Jesús es dirigeix a Jerusalem. Lluc ha dedicat molta extensió del seu Evangeli a parlar d'aquest camí recorregut per Jesús, que culmina en la mort salvadora i la resurrecció gloriosa. Aquesta escena, que subratlla el caràcter salvador de Jesús, està situada gairebé al final d'aquest llarg relat, quan ja falta poc al Mestre per arribar a la Ciutat Santa.

Jesús va de viatge, però no passa de llarg per aquella població, saludant potser algun que altre que s'encreui en el seu camí. Diu l'evangelí que “va entrar a Jericó i travessava la ciutat” (v. 1), com a desig d'acostar-se als qui hi vivien, donant facilitats perquè qui ho desitgés pogués trobar-s'hi personalment.

Un d'aquells que el volien conèixer era Zaqueu, el cap de publicans, és a dir, dels recaptadors d'impostos per als romans. A aquest home, li calgué superar alguns obstacles per veure Jesús. El primer, la seva baixa estatura, que li impedia de veure el Mestre quan era enmig de la gernació, envoltat de gent més alta que ell. Podria haver-ho considerat impossible de superar i haver-se resignat. Com també nosaltres de vegades podem experimentar la temptació de renunciar a apropar-nos a Jesús en constatar la nostra baixesa, que potser no és física però

sí moral o anímica. Però no va desistir.

Després va haver de superar la vergonya de sentir-se blanc dels comentaris i crítiques de tanta gent que l'odiava, ja que col·laborava amb els romans. A ell no li va importar, però, fer el ridícul pujant a un arbre, perquè volia intensament veure Jesús. Quan un es proposa de debò quelcom és capaç de fer petites bogeries, i Zaqueu sentia bategar amb força el cor davant l'única cosa que podia treure-li de sobre el pes que l'aclaparava i transformar la seva vida. Així que “s’avançà corrent i es va enfilear dalt d’un sicòmor” (v. 4) i quan Jesús li va parlar, “baixà de pressa i el va acollir amb alegria” (v. 6). No va tenir por ni vergonya i va fer la seva.

En una audiència, el Papa Francesc va comentar: “Mirem avui Zaqueu a l'arbre: el seu gest és un gest ridícul,

però és un gest de salvació. I jo et dic a tu: si tens un pes en la teva consciència, si tens vergonya per tantes coses que has comès, atura't una mica, no t'espantis. Pensa que algú t'espera perquè mai no va deixar de recordar-te; i aquest algú és el teu Pare, és Déu qui t'espera. Grimpa, com va fer Zaqueu, puja a l'arbre del desig de ser perdonat; jo t'asseguro que no quedaràs decebut. Jesús és misericordiós i no es cansa mai de perdonar” [1].

Mentre la gent observava entre burles, xafarderies i comentaris despectius, Jesús se'l va mirar d'una manera molt diferent. Per al poble pla era un personatge menyspreable, que s'havia enriquit a costa dels altres. Jesús, però, el contemplava amb esguard misericordiós i tenia ganes de trobar-s'hi.

“La mirada de Jesús”, diu el Papa Francesc, “va més enllà dels pecats i

els prejudicis; mira la persona amb els ulls de Déu, que no es queda en el mal passat, sinó que albira el bé futur” [2]. Per això, quan Jesús entra a casa de Zaqueu, pot exclamar amb alegria: “Avui ha entrat la salvació en aquesta casa; perquè també aquest home és fill d’Abraham. El Fill de l’home ha vingut a buscar i salvar allò que s’havia perdut” (vv. 9-10).

Sant Josepmaria meditava aquesta escena de l’Evangeli, juntament amb altres anàlogues, i convidava cadascú a treure’n les seves pròpies conseqüències: “Zaqueu, Simó de Cirena, Dimes, el centurió... Ara ja saps per què t’ha buscat el Senyor, agraeix-li-ho!... però *opere et veritate*, amb obres i de veritat”[3].

[1] Papa Francesc, *Àngelus*, 3 de novembre del 2013.

[2] Papa Francesc, *Àngelus*, 30 d'octubre del 2016.

[3] Sant Josepmaria, *Via Crucis*, 5a estació, 4t punt de meditació.

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-del-diumenge-de-la-setmana-xxxi-de-durant-lany-zaqueu/> (15/03/2026)